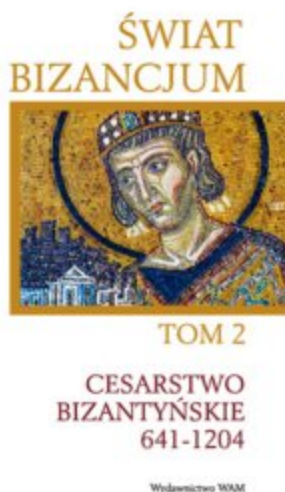

Świat Bizancjum. Tom 2 - Cesarstwo Bizantyńskie 641 - 1204

W oczach Bizantyńczyków Herakliusz był jednym z nielicznych cesarzy, którego pełna chwały pamięć przetrwała przez wieki pomimo niepowodzeń u schyłku panowania. Poza tym jako pierwszy oficjalnie posługiwał się tytułem basileus, a Cesarstwo w 641 roku osiągnęło pełnię swej tożsamości religijnej i językowej. Ustaliły się też jego ostateczne granice terytorialne, nawet jeśli potrzeba było jeszcze całego stulecia, by na górach Taurusu stawić tamę zdobyciom kalifatów.

W oczach Bizantyńczyków Herakliusz był

jednym z nielicznych cesarzy, którego pełna chwały pamięć przetrwała przez wieki pomimo niepowodzeń u schyłku panowania. Poza tym jako pierwszy oficjalnie posługiwał się tytułem basileus, a Cesarstwo w 641 roku osiągnęło pełnię swej tożsamości religijnej i językowej. Ustaliły się

też jego ostateczne granice terytorialne, nawet jeśli potrzeba było jeszcze całego stulecia, by na górach Taurusu stawić tamę zdobyczom kalifatów.

Świat Bizancjum. Tom 2 - Cesarstwo Bizantyńskie 641 - 1204

red. Jean-Claude Cheynet

wydawca: WAM

ilość stron: 672

Wstęp

Drugi tom z serii trzech, którą wydawcy kolekcji „Nouvelle Clio” postanowili poświęcić Bizancjum, jest kontynuacją tomu opracowanego pod kierownictwem Cécile Morrisson i zachowuje jego charakter. Data otwierająca niniejszy tom, rok śmierci Herakliusza,

łączy go z tomem pierwszym. Jak każda cezura, jest w pewien sposób arbitralna, ponieważ schyłkowy okres Cesarstwa ma przecież korzenie we wcześniejszych czasach: w epoce Justyniana, w okresie ponownego pojawienia się wielkich pandemii i w zapaści gospodarki śródziemnomorskiej. Jest ona jednak stosunkowo łatwa do uzasadnienia. W oczach Bizantyńczyków Herakliusz był jednym z nielicznych cesarzy, którego pełna chwała pamięć przetrwała przez wieki pomimo niepowodzeń u schyłku panowania. Poza tym jako pierwszy oficjalnie posługiwał się tytułem basileus, a Cesarstwo w 641 roku osiągnęło pełnię swej tożsamości religijnej i językowej. Ustaliły się też jego ostateczne granice terytorialne, nawet jeśli potrzeba było jeszcze całego stulecia, by na górach Taurusu stawić tamę zdobyciom kalifatów. Natomiast wybór roku 1204 jako daty zamykającej tom można uzasadnić bez żadnych trudności. Utrata stolicy spowodowała u Bizantyńczyków zapaść polityczną i mentalną oraz doprowadziła do przemiany natury ich państwa.

Chronologia, według której podzielono materiał, zmusza autorów tomu drugiego do zajęcia się ponad pięcioma wiekami historii Cesarstwa. Taka dysproporcja może być uzasadniona zarówno troską o spójność, jak i nierównym dostępem do źródeł. Pomiędzy dobrze udokumentowaną późną starożytnością a okresem panowania dynastii Paleologów, epoka pośrednia jest słabo reprezentowana, nawet jeśli niedostatek ten słabnie, począwszy od XI wieku.

przeczytaj cały wstęp, pierwszy rozdział książki oraz przejrzyj jej spis treści

